

РЕШЕНИЕ

№ 1647

гр. София, 29.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, ВЪЗЗ. III-В СЪСТАВ, в публично заседание на първи юни през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Николай Димов

Членове: Велина Пейчинова
Ивелина Симеонова

при участието на секретаря Юлия С. Димитрова Асенова
като разгледа докладваното от Ивелина Симеонова Въззивно гражданско дело № 20211100508167 по описа за 2021 година

Производството е по реда на чл. 258 - 273 ГПК.

С решение № 20072897 от 21.03.2021 г. по гр. д. № 38991/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 88 състав, е признато за установено, че М. Г. К., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422, вр. с чл. 86 ЗЗД следните суми: сумата 1053,35 лв. - главница за доставена топлинна енергия за периода 01.04.2017 г. - 30.04.2019 г., включително и топлинна енергия по изравнителна сметка, отразена в обща фактура № 0081897992/31.07.2017 г. за имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, с аб. № 155770, сумата 36,91 лв. - главница за извършена услуга дялово разпределение за периода 01.06.2017 г. - 30.04.2019 г., ведно със законната лихва върху двете главници за периода от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 08.06.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 135,21 лв. - обезщетение за забава върху вземането за топлинна енергия за периода 15.09.2017 г. - 26.05.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 22777/2020 г. по описа на СРС, 88 състав, като е отхвърлен искът за главница за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1053,35 лв. до пълния претендиран размер от 1427,30 лв., начислена топлинна енергия по прогнозни данни за периода 01.05.2016 г. - 31.03.2017 г., искът за извършена услуга дялово разпределение за разликата над уважения размер от 36,91 лв. до пълния претендиран размер от 42,59 лв. и за периода 01.02.2017 г. - 31.05.2017 г., искът за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 135,21 лв. до пълния предявен размер от 226,04 лв., както и е отхвърлен

изцяло искът за сумата от 8,35 лв. за периода 31.03.2017 г. - 26.05.2020 г. - обезщетение за забава върху таксата за дялово разпределение. Осъдена е ответницата са заплати на ищеца сумата от 96,42 лв. - разноски в исковото производство по съразмерност, както и сумата от 60,47 лв. - разноски в заповедното производство по съразмерност. Осъден е ищецът да заплати на ответницата сумата от 98,33 лв. - разноски за адвокатско възнаграждение в исковото производство по съразмерност, както и сумата от 84,28 лв. - разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство по съразмерност.

Решението е постановено при участието на „Т.“ ООД като трето лице - помагач на страната на ищеца.

В законоустановения срок срещу така постановеното решение в частите, с които са уважени предявените икове, е постъпила въззивна жалба от ответницата М. Г. К., чрез адвокат П.М., с доводи за неправилност и необоснованост на решението като постановено в нарушение на материалния закон и в противоречие със събраните по делото доказателства. Оспорва се, че ответницата има качеството потребител на топлинна енергия на процесния адрес и за процесния период, тъй като с нотариален акт № 102, том XIV, дело № 2368/2007 г. е продала имота на трети лица, съответно не е живяла в апартамента и не е ползвала услугите на „Т.С.“ ЕАД. Твърди се, че собственик и ползвател на имота е единствено Л.П.В., видно и от постановление за налагане на възбрана от 2012 г. Съдът е допуснал процесуално нарушение като е оставил без уважение доказателственото искане на ответницата за допускане до разпит на един свидетел за установяване на обстоятелството кой е ползвал процесния имот. Съдът не е съобразил и че учреденото в полза на ответницата вещно право на ползване се е погасило по силата на чл. 59, изр. трето ЗЗД много преди процесния период, като в тежест на ищеца е било да докаже, че ответницата е ползвала имота през процесния период. По отношение на вземането за мораторна лихва се твърди, че същото се претендира въз основа на нищожна правна норма - чл. 33, ал. 1 и ал. 2 от ОУ от 2014 г., които клаузи са нищожни на основание чл. 146, ал. 1, пр. 1 ЗЗП като противоречащи на принципа на добросъвестността, установен в чл. 143, ал. 1 ЗЗП и водещи до значително неравновесие на правата и задълженията на страните, с позоваване на практика, касаеща ОУ на ищеца от 2014 г., както и на такава, касаеща едностранната промяна на лихвата при договори за потребителски кредит. Извън това се поддържа, че съдът се е произнесъл свръхпетитум, тъй като ищецът е претендирал лихва в по - малък размер от възложения в тежест на ответницата за отоплителни сезони 2017/2018 и 2018/2019. Твърди се също, че решението е неправилно и в частта относно главницата за начислени такси за дялово разпределение. Сочи се, че подобни вземания не са заявени с исквата молба, не е доказано какви са разходите на фирмата за дялово разпределение, по каква методика се начисляват, каква е обоснованата норма на възвръщаемост на капитала и съобразно кой договор следва да се извърши така описаното остойностяване. Освен това, по делото липсват доказателства, че третото лице - помагач, извършило услугата, е вписано в публичния регистър по чл. 139А ЗЕ, липсва и писмен договор, сключен между фирмата за дялово разпределение на топлинна енергия и етажната собственост на сградата, в която се намира процесният имот, в който да

са договорени цените на процесната услуга дялово разпределение на топлинна енергия. Ищецът е предявил чужди права, което е допустимо само в изрично предвидените в ГПК случаи, отделно от това приетият по делото договор за избор на фирма за дялово разпределение е изтекъл много преди процесния период, а и ищецът не е страна по този договор. В заключение се поддържа, че претенцията за дялово разпределение не е доказана по основание и размер. Изводът на районния съд, че сумите за дялово разпределение се дължат на ищеца на основание общите му условия изцяло противоречат на чл. 186, ал. 2 ЗЗД. Предвид изложеното се моли за отмяна на решението в обжалваната част, за отхвърляне на предявените искове и за присъждане на разноски.

В срока по чл. 263, ал. 1 ГПК не е постъпил отговор от ищеца „Т.С.“ ЕАД, както и от третото лице - помагач на страната на ищеца - „Т.“ ООД. С молба вх. № 33107/31.05.2022 г. „Т.С.“ ЕАД моли жалбата да бъде оставена без уважение като неоснователна, а решението в обжалваната част да бъде потвърдено като правилно и законосъобразно. Претендира разноски за юрисконсултско възнаграждение и прави възражение за прекомерност на претендираното от насрещната страна адвокатско възнаграждение.

Първоинстанционното решение в частта, с която са отхвърлени предявените искове за главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 1053,35 лв. до пълния претендиран размер от 1427,30 лв., начислена топлинна енергия по прогнозни данни за периода 01.05.2016 г. - 31.03.2017 г., за извършена услуга дялово разпределение за разликата над уважения размер от 36,91 лв. до пълния претендиран размер от 42,59 лв. и за периода 01.02.2017 г. - 31.05.2017 г., за обезщетение за забава върху главницата за топлинна енергия за разликата над уважения размер от 135,21 лв. до пълния предявен размер от 226,04 лв., както и за сумата от 8,35 лв. за периода 31.03.2017 г. - 26.05.2020 г. - обезщетение за забава върху таксата за дялово разпределение, както и в частта, с която „Т.С.“ ЕАД е осъдено да заплати на М. Г. К. сумата от 98,33 лв. - разноски за адвокатско възнаграждение в исковото производство по съразмерност, както и сумата от 84,28 лв. - разноски за адвокатско възнаграждение в заповедното производство по съразмерност, не е обжалвано, поради което е влязло в сила.

Софийски градски съд, след като обсъди събраните по делото доказателства, становищата и доводите на страните, съгласно разпоредбата на чл. 235, ал. 2 ГПК, намира от фактическа и правна страна следното:

Възивната жалба е подадена в законоустановения срок по чл. 259, ал. 1 ГПК, от процесуално легитимирана страна, срещу подлежащ на обжалване съдебен акт, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Съгласно чл. 269 ГПК възивният съд се произнася служебно по валидността на решението, а по допустимостта - в обжалваната му част, като по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата.

В конкретния случай постановеното по делото решение е валидно и допустимо в

обжалваната част. Не е допуснато и нарушение на императивни материални норми.

По правилността на решението в обжалваната част с оглед конкретните оплаквания във въззивната жалба съдът приема следното:

Предявени са по реда на чл. 422, ал. 1 ГПК кумулативно съединени установителни иски с правно основание чл. 149 ЗЕ, вр. с чл. 79 ЗЗД и чл. 86 ЗЗД - иск за заплащане на стойност на доставена топлинна енергия за битови нужди за имот в сграда - етажна собственост, за възнаграждение за дяловото ѝ разпределение и обезщетение за забава в плащането на същите, отговорност за плащането на които се твърди, че ответницата носи пред ищеца като вещен ползвател на имота за процесния период.

Ищецът „Т.С.“ ЕАД е депозирал заявление за издаване на заповед за изпълнение по реда на чл. 410 ГПК от 08.06.2020 г. /въз основа на което е образувано ч. гр. д. № 22777/2020 г. по описа на СРС, 88 състав/ срещу М. Г. К., по което на 12.06.2020 г. е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по чл. 410 ГПК с предмет описаните в диспозитива на обжалваното решение вземания за посочените от съда периоди и възникнали на описаните основания. В срока по чл. 414, ал. 2 ГПК длъжникът М.К. е подала възражение по образец, в което е посочено, че не дължи изпълнение на вземанията по издадената заповед.

При наличие на валидно възражение, породило своите правни последици, в срока по чл. 415, ал. 4 ГПК заявителят, съгласно дадени указания, е предявил установителни иски с предмет всички вземания, за които в негова полза е издадена заповедта за изпълнение на парично задължение по посоченото дело.

За да се уважат главните иски по делото следва да се установи, че за процесния период между ищеца и ответницата е съществувало валидно правоотношение, по силата на което ищецът се е задължил да доставя на ответницата топлинна енергия срещу задължение на последната да заплаща стойността ѝ, както и че ищецът е изпълнил точно своите задължения и е доставил конкретно количество топлоенергия, начислил е суми за същото съобразно с действащите към съответния момент на разпоредби на ЗЕ, вр. с Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването /обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г. /, че е носител на вземане за възнаграждение за дялово разпределение на топлинната енергия, поради което и за ответницата да е възникнало валидно и изискуемо задължение за заплащане на процесните главници. По отношение акцесорните иски за присъждане на обезщетение за забава в плащането на главниците ищецът следва да установи, че главните парични задължения са възникнали, че е настъпила тяхната изискуемост, както и че размерът на законната лихва възлиза именно на спорните суми. Ответницата следва да докаже своите възражения, наведени в отговора на исковата молба.

Действащата към периода на облигационните отношения между страните нормативна уредба, която ги урежда, се съдържа в Закона за енергетиката /ЗЕ/ и в Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването /обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г. / - отм.

Съдът приема, че по делото е установено, че ищецът е енергийно предприятие, доставящо топлинна енергия. „Т.С.“ ЕАД е дружество, регистрирано по Търговския закон и вписано в Търговския регистър при Агенция по вписванията с предмет на дейност производство на топлинна и електрическа енергия, пренос на топлинна енергия и други дейности,

обслужващи основните.

Съгласно разпоредбите на ЗЕ разпределението на топлинната енергия в сграда - етажна собственост, се извършва по система за дялово разпределение. Начинът за извършване на дяловото разпределение е регламентиран в чл. 139 - 148 ЗЕ и в действащата към процесния период Наредба № 16-334/06.04.2007 г. за топлоснабдяването /обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г., отм./.

Съгласно чл. 142, ал. 2 ЗЕ топлинната енергия за отопление на сграда - етажна собственост, се разделя на топлинна енергия, отдадена от сградната инсталация, топлинна енергия за отопление на общите части и топлинна енергия за отопление на имотите.

Съгласно чл. 145, ал. 1 ЗЕ топлинната енергия за отопление на имотите в сграда - етажна собственост, при прилагане на дялово разпределение чрез индивидуални топломери, се определя въз основа на показанията на топломерите в отделните имоти.

По делото не е спорно, че процесният имот е бил топлофициран и че сградата - етажна собственост /в която се намира/ е била присъединена към топлопреносната мрежа.

Първият спорен по делото въпрос е има ли качеството на клиент на топлинна енергия ответницата по отношение на процесните имот и период.

Понятието „потребител на топлинна енергия за битови нужди“ е определено в § 1, т. 42 от ДР на ЗЕ /отм./, действал до 17.07.2012 г., а именно: физическо лице - собственик или ползвател на имот, което ползва топлинна енергия с топлопреносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за домакинството си. Съгласно разпоредбата на чл. 153 ЗЕ - в редакцията, действала до 17.07.2012 г., всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са „потребители на топлинна енергия“. След отмяната на § 1, т. 42 ДР на ЗЕ и с влизане в сила на измененията на ЗЕ от 17.07.2012 г., се въвежда понятието „клиент на топлинна енергия“, което е еквивалентно по смисъл на понятието „потребител на топлинна енергия“.

Съгласно § 1, т. 2а от ДР на ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г./ „Битов клиент“ е клиент, който купува електрическа или топлинна енергия с топлоносител гореща вода или пара за отопление, климатизация и горещо водоснабдяване, или природен газ за собствени битови нужди. Съгласно разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ /приложима редакция след 17.07.2012 г./ всички собственици и титуляри на вещно право на ползване в сграда - етажна собственост, присъединени към абонатна станция или към нейно самостоятелно отклонение, са клиенти на топлинна енергия и са длъжни да монтират средства за дялово разпределение по чл. 140, ал. 1, т. 2 ЗЕ на отоплителните тела в имотите си и да заплащат цена за топлинна енергия при условията и по реда, определени в съответната наредба по чл. 36, ал. 3 ЗЕ. Посочените от законодателя в разпоредбата на чл. 153, ал. 1 ЗЕ клиенти на топлинна енергия за битови нужди, са собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване върху имота. Клиенти на топлинна енергия за битови нужди могат да бъдат и правни субекти, различни от посочените в чл. 153, ал. 1 ЗЕ, ако ползват топлоснабдения имот със съгласието на собственика, съответно - на носителя на вещното право на ползване, за собствени битови нужди, и същевременно са сключили договор за продажба на топлинна енергия за битови нужди за този имот при публично известните общи условия с

топлопреносното предприятие. В тази хипотеза третото ползващо имота лице придобива качеството „клиент“ на топлинна енергия за битови нужди и като страна по договора за доставка на топлинна енергия дължи цената ѝ на теплопреносното предприятие. Сключването на договора с третото лице следва да се докаже с всички допустими по ГПК доказателствени средства, например с откриването на индивидуална партида на ползвателя при теплопреносното дружество, но не се презумира с установяване на факта на ползване на топлоснабдения имот /в този смисъл ТР № 2/17.05.2018 г. по тълк. д. № 2/2017 г. по описа на ОСГК на ВКС/.

В мотивите на тълкувателното решение е посочено, че предоставяйки съгласието си за топлофициране на сградата, собствениците и титулярите на ограниченото вещно право на ползване са подразбираните клиенти на топлинна енергия за битови нужди, към които са адресирани одобрените от ДКЕВР публично оповестени общи условия на теплопреносното предприятие. С оглед на изложеното, собственикът или титуляр на вещно право на ползване в имот, под режим на етажна собственост, по презумпция на закона се смята потребител на отдадена от сградната инсталация и отоплителните тела на общите части на сградата топлинна енергия. По силата на закона между битовия потребител и теплопреносното предприятие възниква правоотношение по продажба на топлинна енергия при публично известни общи условия, без да е необходимо изричното им приемане от потребителя. Достатъчно е взето решение на Общото събрание на етажните собственици за присъединяване към теплопреносната мрежа, за да бъде всеки етажнен собственик потребител на постъпилата в сградата топлинна енергия.

Въззивният съд приема, че ищецът е изпълнил доказателствената си тежест да установи, че през процесния период ответницата е имала качеството клиент на топлинна енергия, доставяна до процесния имот. По делото е приет Нотариален акт за покупко - продажба на недвижим имот № 102, том XIV, рег. № 41065, дело № 2368 от 27.12.2007 г., по силата на който ответницата М. Г. К. е продала процесния апартамент № 44, находящ се в гр. София, ж. к. „****“, заедно с избено помещение № 6 и 1,020 % идеални части от общите части на сградата и от правото на строеж върху мястото, на трето за делото лице - Л.П.В., като си е запазила правото на ползване върху имота пожизнено и безвъзмездно. В качеството си на вещен ползвател, именно ответницата дължи заплащане на доставяната до имота топлинна енергия през процесния период, без значение кое лице фактически е ползвало същия /и дали ответницата е живяла в апартамента/, при липса на данни за наличие на облигационно правоотношение по доставка на топлинна енергия между ищеца и друго лице, което правоотношение е възникнало със съгласие на собственика на имота. Поради това оплакванията, че районният съдия е допуснал процесуално нарушение, оставяйки без уважение искането на ответницата за разпит на един свидетел за установяване на обстоятелството кой фактически е ползвал имота, е неоснователно, доколкото този факт е ирелевантен за основателността на искането. В отговора на исканата молба ответницата е заявила, че правото на ползване се е погасило с неупражняването му в предвидения в закона срок, но не е представила никакви доказателства в тази връзка, а в нейна тежест е било да

докаже правоизключващите си възражения. Освен това, видно от данните по делото именно ответницата е подписала документите за главен отчет на уредите за дялово разпределение през процесния период /което не е оспорено от ответницата/, което сочи, че вещното право на ползване е било реално упражнявано от неговия титуляр. По делото няма данни вещното право на ползване да е било погасено или в полза на трето лице да е било учредено вещно право на ползване, поради което в качеството си на вещен ползвател на процесния имот ответницата има и качеството на клиент на топлинна енергия за исковия период на основание чл. 153, ал. 1 ЗЕ, следователно е легитимирана да отговаря по предявените искове. Приетото по делото Постановление за налагане на възбрана изх. № 29887/29.10.2012 г. до Служба по вписванията - гр. София, върху процесния имот, също не води до отпадане на качеството на клиент на топлинна енергия на ответницата като носител на правото на ползване върху имота, в какъвто смисъл са и изложените от СРС мотиви.

Съгласно разпоредбата на чл. 150, ал. 1 ЗЕ продажбата на топлинна енергия от топлопреносното предприятие на потребители на топлинна енергия за битови нужди се осъществява при публично известни общи условия, предложени от топлопреносното предприятие и одобрени от ДКЕР /писмена форма на договора не е предвидена/. Тези общи условия се публикуват най - малко в един централен и в един местен всекидневник в градовете с битово топлоснабдяване и влизат в сила 30 дни след първото им публикуване, без да е необходимо изрично писмено приемане от потребителите /чл. 150, ал. 2 ЗЕ/. В случая несъмнено е, че Общите условия на ищцовото дружество са влезли в сила, доколкото са били публикувани, като по делото не са релевирани нито твърдения, нито има данни, че ответницата е упражнила правото си на възражение срещу Общите условия в срока по чл. 150, ал. 3 ЗЕ. Поради изложеното, настоящият съдебен състав счита, че през процесния период между страните по делото са били налице договорни отношения по продажба на топлинна енергия за битови нужди, със съответните права и задължения на страните, съгласно ЗЕ и Общите условия.

Притежаваното от ответницата вещно право на ползване върху топлоснабдения имот и установеното облигационно договорно правоотношение между страните, произтичащо от договор за продажба на топлинна енергия, по който ищецът е доставял топлинна енергия, е достатъчно основание за доказване на иска по основание.

По делото е отделено за безспорно това, че за процесния период е потребена топлинна енергия и е извършена услуга дялово разпределение на топлинната енергия на стойности, посочени в исковата молба.

Доколкото по отношение на размера на иска за главница за топлинна енергия във въззивната жалба не са изложени никакви конкретни оплаквания, то този въпрос е извън обхвата на въззивната проверка - чл. 269 ГПК и въззивният съд не дължи произнасяне по него, при липса на нарушение на императивни материалноправни норми от страна на районния съд. Поради изложеното, искът за главница за топлинна енергия е основателен за сумата от 1 053,35 лв., за периода 01.04.2017 г. - 30.04.2019 г., включително и топлинна енергия по изравнителна сметка, отразена в обща фактура № 0081897992/31.07.2017 г. за

имот, находящ се в гр. София, ж. к. *****, с аб. № 155770.

Предвид основателността на главния иск, основателна е и акцесорната претенция за присъждане на лихва за забава, считано от датата на депозиране на заявлението по чл. 410 ГПК - 08.06.2020 г. до изплащане на вземането.

По отношение на обезщетението за забава:

Не е налице неравноправност на клаузите относно настъпване падежа на задължението съгласно действащите за процесния период общи условия. На първо място, неправилно жалбоподателят сочи, че в случая са приложими общите условия, одобрени с решение № ОУ-02/3.02.2014 г. на ДКЕВР, в сила от 12.03.2014 г. Приложими в случая са общите условия на ищеца, в сила от 2016 г., а не общите условия от 2014 г., тъй като непогасената по давност главница за топлинна енергия обхваща периода 01.04.2017 г. - 30.04.2019 г., съответно лихва за забава е претендирана за периода 15.09.2017 г. - 26.05.2020 г. Поради това, изцяло ирелевантни са оплакванията на ответницата за неравноправност на клаузите на чл. 33, ал. 1 и ал. 2 ОУ от 2014 г., които не намират приложение в случая. Относно забавата на длъжника намира приложение нормата на чл. 32, ал. 2 ОУ от 2016 г., одобрени с решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, според която месечната дължима сума за доставената топлинна енергия, се формира въз основа на определеното за него реално количество топлинна енергия и обявената за периода цена, за която сума се издава ежемесечно фактура от продавача. Съгласно чл. 33, ал. 1 от ОУ - 2016 г., клиентите са длъжни да заплащат месечните дължими суми за топлинна енергия по чл. 32, ал. 1 и ал. 2 в 45 - дневен срок след изтичане на периода, за който се отнасят. Съгласно чл. 33, ал. 4 от ОУ - 2016 г., продавачът начислява обезщетение за забава в размер на законната лихва само за задълженията, неплатени в посочения срок. Следователно, съгласно ОУ от 2016 г. изпадането в забава вече не е обусловено от изпращане на покана до длъжника, а отново има конкретен срок за изпълнение - 45 дни след изтичане на периода, за който се отнасят съответните месечни задължения. Задълженията по ОУ - 2016 г. са установени като срочни и длъжникът изпада в забава след изтичане на срока, а не след определен срок от датата на публикуване на месечните дължими суми на интернет страницата на продавача. Ето защо извън предмета на спора е това дали обвързването на падежа на задължението за плащане с притежаваното на специално техническо устройство от страна на потребителя /компютър или смартфон/, което да му дава възможност за достъп до интернет, го поставя в икономически неравностойно положение спрямо ищеца, а цитираната от въззивника съдебна практика е неприложима към разглеждания случай. В ОУ от 2016 г. установеният падеж на задължението е бил определен по различен начин, поради което доводите за неравноправност на клаузите на общите условия, одобрени с решение № ОУ-02/3.02.2014 г. на ДКЕВР, в сила от 12.03.2014 г., са неотносими към настоящия случай.

Неоснователни са и твърденията за произнасяне свръхпетитум по иска за обезщетение за забава, тъй като районният съд се е произнесъл в рамките на заявения размер от 226,04 лв. и за посочения от ищеца период 15.09.2017 г. - 26.05.2020 г. Съобразил е и възражението за погасителна давност и уредбата за дължимостта на лихвите за забава в приложимите ОУ на

ищеца от 2016 г., като други възражения относно размера на лихвата и начина на нейното начисляване не са изложени във въззивната жалба, поради което решението и в частта, с която ответницата е осъдена да заплати на ищеца сумата от 135,21 лв. - лихва за забава върху главницата за топлинна енергия, следва да бъде потвърдено като правилно.

По отношение на главницата за услуга дялово разпределение на топлинна енергия:

Неоснователно е оплакването на въззивника, че такава претенция не е била заявена от ищеца. Както в заявлението по чл. 410 ГПК, така и в исковата молба „Т.С.“ ЕАД е претендирало суми за дялово разпределение както следва: 42,59 лв. - главница за услуга дялово разпределение за периода 01.02.2017 г. - 30.04.2019 г., 8,35 лв. - лихва за забава върху главницата за дялово разпределение за периода 31.03.2017 г. - 26.05.2020 г., ищецът е изложил и фактически твърдения за дължимост на посочените суми, за които е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което въззивният съд приема, че СРС не се е произнесъл по непредявен иск като е присъдил суми за дялово разпределение на топлинната енергия.

Настоящият състав приема за неоснователни и оплакванията, че цената на услугата дялово разпределение не се дължи на ищеца. На първо място оплакването, че липсват доказателства, че третото лице - помагач, извършило услугата, е вписано в публичния регистър по чл. 139А ЗЕ е заявено едва с въззивната жалба, поради което е преклудирано. Във връзка с основателността на претенцията съдът приема, че съгласно чл. 139, ал. 2 ЗЕ /изм. ДВ, бр. 54/2012 г., в сила от 17.07.2012 г./ отговорността за извършването на дялово разпределение на топлинна енергия се възлага на топлопреносните предприятия, като те могат да извършват дейностите по дялово разпределение самостоятелно или чрез възлагане на търговците, вписани в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ. Начинът на определяне на цената за услугата „дялово разпределение на топлинната енергия“ е точно определен в ЗЕ - съгласно чл. 139в, когато топлопреносното предприятие или доставчикът на топлинна енергия не са регистрирани по реда на чл. 139а, те сключват писмен договор за извършване на услугата дялово разпределение с лицето, избрано от клиентите по реда на чл. 139б /при Общи условия/, в който се уреждат цените за извършване на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, които се заплащат от страна на потребителите към топлопреносното предприятие, а след това - от топлопреносното предприятие към търговеца, осъществяващ дялово разпределение на топлинна енергия - чл. 139в, ал. 3, т. 4 ЗЕ. Основанието за събиране на таксата от ищеца е предвидено в Закона за енергетиката, не само в общите условия на ищеца, поради което не е налице противоречие с чл. 186 ЗД, доколкото Закона за енергетиката е специален закон.

По силата на чл. 22, ал. 1 и ал. 2 от приложимите към процесния период Общи условия за продажба на топлинна енергия от „Т.С.“ ЕАД на потребители за битови нужди в гр. София, одобрени с Решение № ОУ-1/27.06.2016 г. на КЕВР, публикувани във в. „Монитор“, в сила от 12.08.2016 г., дяловото разпределение на топлинна енергия се извършва възмездно от продавача по реда на чл. 61 и сл. от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването /обн. ДВ, бр. 34 от 24.04.2007 г., отм. ДВ, бр. 60 от 07.07.2020 г./ или чрез възлагане на

търговец, избран от клиентите на ЕС. Клиентите заплащат на продавача стойността на услугата дялово разпределение, извършвана от избрания от тях търговец.

Съгласно чл. 61, ал. 1 от Наредба № 16-334 от 06.04.2007 г. за топлоснабдяването /отм./ дяловото разпределение на топлинната енергия между клиентите в сграда - етажна собственост, се извършва възмездно от лицето, вписано в публичния регистър по чл. 139а ЗЕ и избрано от клиентите или от асоциацията по чл. 151, ал. 1 ЗЕ при спазване изискванията на тази наредба и приложението към нея. В чл. 36 от Общите условия на ищеца е предвидено, че клиентите заплащат цена на услугата дялово разпределение /извършвана от избран от клиентите търговец/, като стойността се формира от: цена за обслужване на партидата на клиент и цена на отчитане уредите за дялово разпределение, а според клаузата на чл. 36, ал. 2 - редът и начина на заплащане на услугата се определя от продавача, съгласувано с търговците, извършващи услугата дялово разпределение и се обявява по подходящ начин на клиентите. С общите условия, одобрени от ДКЕВР, се урежда съдържанието на договора за продажба на топлинна енергия между страните, който на основание чл. 20а ЗЗД има силата на закон за последните.

С оглед цитираните разпоредби именно ищецът е носител на вземането за стойността на услугата дялово разпределение на топлинна енергия, при условия, че същата е извършена; цената на тази услуга се дължи на ищеца, без предварителното ѝ заплащане на дружеството, извършващо дяловото разпределение на топлинна енергия, а доводите на жалбоподателя в обратен смисъл са неоснователни.

Въззивният съд приема, че законът установява задължение на купувача /потребителя/ да заплаща на топлофикационното дружество суми за дялово разпределение, чиято цена се определя от договора между тях, като няма значение дали топлофикационното дружество е платило предварително, впоследствие или дали въобще е платило тази цена на търговеца, извършващ дялово разпределение. Единственото условие /основание/ за задължението на потребителите за плащане на сумите за тази услуга на топлофикационното дружество е услугата за дялово разпределение да е извършена. В случая това обстоятелство безспорно е доказано. Релевираните от жалбоподателя доводи относно срока на договора, сключен между етажната собственост и фирмата за дялово разпределение, нямат отношение за спорното правоотношение. Правно релевантно е обстоятелството, че до процесния имот е доставена топлинна енергия през разглеждания период, като нейната стойност е определена съобразно нормативните изисквания за това - от страна на третото лице - помагач са представени и приети по делото изравнителни сметки за процесния период, документи за главен отчет на уредите за дялово разпределение от 27.04.2016 г., от 23.04.2017 г., от 29.04.2018 г., от 08.05.2019 г., всички подписани от абоната, съдържащи данни за дяловото разпределение на топлинна енергия за исковия период, документи, удостоверяващи дата на връчване на изравнителните сметки на представител на етажната собственост, и които документи не са били оспорени от ответницата. Представен е и договор от 02.11.2007 г. по чл. 139в, ал. 2 ЗЕ между ищеца /като възложител/ и третото лице - помагач /като изпълнител/, по силата на който изпълнителят се е задължил да извършва услугата дялово

разпределение на топлинна енергия, а възложителят - да му заплаща извършваната услуга за всеки изравнителен период, съгласно ценоразпис - Приложение № 2, въз основа на броя обслужвани имоти и броя средства за дялово разпределение, поради което въззивният съд споделя изводите на СРС, че претенцията за заплащане на цената на услуга дялово разпределение на топлинна енергия е установена в своето основание. Освен това, въпросът за определяне на цените би имал значение в случай, че се оспорва стойността на услугата, а в молба вх. № 25188865 от 18.12.2020 г. ответницата изрично е заявила, че не оспорва, че таксата за услуга дялово разпределение е начислена от ищеца, както и нейния размер и това, че не е била заплатена.

Стойността на услугата за процесния период м. 02.2017 г. - м. 04.2019 г. е в размер на 42,59 лв., което се установява и от представената и неоспорена от ответницата справка за задълженията на абоната. Предвид това, правилно районният съд е уважил предявения иск до размера на сумата от 36,91 лв. и за периода 01.06.2017 г. - 30.04.2019 г., съобразявайки съевременно направеното от ответницата възражение за погасителна давност.

Ето защо с оглед предмета на проверка, въведен с въззивната жалба и липсата на други заявени относими към предмета на делото оплаквания, въззивната жалба е неоснователна, а при съвпадение на крайните изводи на въззивния съд с тези на първоинстанционния съд решението в обжалваната част е правилно и следва да бъде потвърдено.

По разноските:

При този изход на спора, разноски на въззивника не се дължат.

Въззиваемият е заявил претенция за присъждане на юрисконсултско възнаграждение на основание чл. 78, ал. 8 ГПК с молбата от 31.05.2022 г. Освен подаването на тази молба, упълномощеният от въззиваемия юрисконсулт не е извършил други процесуални действия - не е подал отговор на въззивната жалба, не се е явил в открито съдебно заседание и не е взел становище по жалбата. Поради това въззивният съд намира, че не е налице основание по чл. 78, ал. 8 ГПК за присъждане на юрисконсултско възнаграждение за въззивното производство в полза на „Т.С.“ ЕАД и искането за присъждане на разноски следва да бъде оставено без уважение.

На основание чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК настоящото решение е окончателно и не подлежи на касационно обжалване.

Така мотивиран, Софийският градски съд

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА решение № 20072897 от 21.03.2021 г. по гр. д. № 38991/2020 г. по описа на Софийски районен съд, 88 състав, в обжалваната част, с която е признато за установено, че М. Г. К., ЕГН *****, дължи на „Т.С.“ ЕАД, ЕИК ****, на основание чл. 422, ал. 1 ГПК, вр. чл. 79, ал. 1, пр. 1 ЗЗД, вр. чл. 149 ЗЕ и чл. 422, вр. с чл. 86 ЗЗД, следните суми: сумата 1 053,35 лв. - главница - представляваща доставена топлинна енергия за

периода 01.04.2017 г. - 30.04.2019 г., включително и топлинна енергия по изравнителна сметка, отразена в обща фактура № 0081897992/31.07.2017 г. за имот, находящ се в гр. София, ж. к. ****, с аб. № 155770, сумата 36,91 лв. - главница за извършена услуга дялово разпределение за периода 01.06.2017 г. - 30.04.2019 г., ведно със законната лихва върху двете главници от датата на подаване на заявлението по чл. 410 ГПК - 08.06.2020 г. до изплащане на вземането, както и сумата от 135,21 лв. - обезщетение за забава върху вземането за топлинна енергия за периода 15.09.2017 г. - 26.05.2020 г., за които суми е издадена заповед за изпълнение на парично задължение по ч. гр. д. № 22777/2020 г. по описа на СРС, 88 състав, както и в частта, с която М. Г. К. в осъдена да заплати на „Т.С.“ ЕАД сумата от 96,42 лв. - разноси в исковото производство по съразмерност и сумата от 60,47 лв. - разноси в заповедното производство по съразмерност.

Решението в отхвърлителната част е влязло в сила.

Решението е постановено при участието на „Т.“ ООД като трето лице - помагач на страната на ищеца „Т.С.“ ЕАД.

Решението е окончателно и не подлежи на касационно обжалване съгласно чл. 280, ал. 3, т. 1 ГПК.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____